

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 23 i art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane przyjąć uregulowanie prawne, zgodnie z którym, z jednej strony, każdy odbiorca końcowy może wybrać do jakiego rodzaju sieci – sieci przesyłowej czy dystrybucyjnej – chce się przyłączyć, oraz, z drugiej strony, operator sieci jest zobowiązany do zezwolenia mu na odnośne przyłączenie?
2. Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do przyjęcia uregulowania prawnego, zgodnie z którym zezwala się na podłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego jedynie odbiorcy niebędącemu gospodarstwem domowym (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu)?
3. Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE, a w szczególności pojęcie „nowego odbiorcy przemysłowego,” należy interpretować w ten sposób, że wspomniany artykuł ustanawia obowiązek przyjęcia przez państwa członkowskie uregulowania prawnego, zgodnie z którym na przyłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego zezwala się jedynie odbiorcy końcowemu niebędącemu gospodarstwem domowym (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu), który nie był nigdy wcześniej przyłączony do sieci dystrybucyjnej?
4. Czy art. 2 pkt 3 i art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, zgodnie z którym przesyłanie gazu ziemnego obejmuje przesyłanie gazu ziemnego bezpośrednio do sieci dostawy gazu naturalnego na rzecz końcowego odbiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE, Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 6 lipca 2020 r. – Icade Promotion Logement SAS / Ministère de l'Action et des Comptes
publics**

(Sprawa C-299/20)

(2020/C 297/47)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Icade Promotion Logement SAS

Druga strona postępowania: Ministère de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 392 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zastrzega on stosowanie systemu opodatkowania marży do transakcji dostaw nieruchomości, których nabycie podlegało [...] [VAT], przy czym podatnik, który je odsprzedał, nie miał prawa do odliczenia tego podatku, czy też, że pozwala on na zastosowanie tego systemu do transakcji dostawy nieruchomości, których nabycie nie było objęte tym podatkiem, albo dlatego, że nabycie to nie jest objęte zakresem stosowania tego podatku, albo dlatego, że pomimo że jest ono objęte zakresem jego stosowania, to jednak jest ono z niego zwolnione?
- 2) Czy art. 392 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on stosowanie systemu opodatkowania marży do transakcji dostaw terenów budowlanych w następujących dwóch przypadkach:
 - gdy nieruchomości te, nabyte jako niezabudowane, stały się w okresie od chwili ich nabycia do czasu odsprzedaży przez podatnika terenami budowlanymi;

- gdy w okresie pomiędzy chwilą ich nabycia a chwilą ich odsprzedaży przez podatnika charakter tych terenów uległ zmianie, takiej jak podział na działki lub wykonanie robót budowlanych pozwalających na podłączenie ich do różnych sieci (drogi, woda pitna, energia elektryczna, gaz, kanalizacja, telekomunikacja)?

(¹) Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U., 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii

(Sprawa C-328/20)

(2020/C 297/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin, B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 7 i 67 rozporządzenia (WE) 883/2004 (¹) i obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 492/2011 (²), ustanawiając mechanizm dostosowania dodatków rodzinnych i odliczenia dla dzieci pracowników najemnych, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim;
- stwierdzenie, że ustanawiając mechanizm dostosowania w odniesieniu do „Family Bonus Plus” (dodatkowej premii rodzinnej), odliczenie dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenie dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenie w odniesieniu do świadczenia alimentacyjnego dla pracowników migrujących, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim, Republika Austrii uchybiła również obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Austria przyznała osobom pracującym w Austrii, w odniesieniu do ich dzieci, w formie jednolitych ryczałtów, świadczenia rodzinne i korzyści socjalną w postaci dodatków rodzinnych i odliczeń dla dzieci, a także korzyść podatkową w postaci dodatkowej premii rodzinnej, odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do alimentów. Od dnia 1 stycznia 2019 r. uregulowania austriackie stanowią, że te świadczenia publiczne powinny zostać dostosowane przy uwzględnieniu ogólnego poziomu cen w państwie członkowskim, w którym dziecko ma stałe miejsce zamieszkania.

Zarzut pierwszy:

Komisja podnosi, że dodatki rodzinne i odliczenia w odniesieniu do dodatków rodzinnych stanowią świadczenia rodzinne w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004, co do których w art. 7 i 67 zakazano państwu członkowskiemu uzależniania ich przyznania lub kwoty tych świadczeń rodzinnych od warunku, by członkowie rodziny pracownika zamieszkiwali w państwie członkowskim wypłacającym świadczenia. Ustanawiając to dostosowanie, Austria traktowała jednak świadczenia rodzinne na rzecz dzieci dokładnie przy uwzględnieniu państwa członkowskiego, w którym zamieszkują dzieci. Austria naruszyła zatem art. 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004.

Zarzut drugi:

Ponadto Komisja podnosi, że dostosowanie, takie jak wprowadzone przez Austrię, stwarza korzystniejszą sytuację dla uprawnionych, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest wyższy, niż dla osób, których dzieci zamieszkują w Austrii, podczas gdy osoby, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niski, są traktowane mniej korzystnie. Jednakże gdy ustanowiono to dostosowanie, Austria zakładała, że osiągnięcie oszczędności w krajowym budżecie, co może jedynie oznaczać, że istnieje większa liczba osób uprawnionych do tych świadczeń i korzyści, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niższy niż w Austrii.